

ARANYOSVIDÉK

Társadalmi, közigazgatási, közgazdasági és szépirodalmi hetilap. — Torda-Aranyos vármegye hivatalos közlönye.

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre	8 korona (4 frt.)
Fél évre	4 korona (2 frt.)
Negyed évre	2 korona (1 frt.)
Hivatalos melléklettel egész évre	10 korona (5 frt.)
Egyes száma	16 fillér (8 kr)

FELELŐS SZERKESZTŐ:

LOVASSY ANDOR.

Szerkesztőség: br. Jósika M.-utca 38.

Kiadó hivatal: Füssy és Szupjár könyvkereskedése.

Hirdetések díja előre fizetve:

Egész oldal	40 kor. — f.
Fél oldal	20 kor. — f.
Egy negyed oldal	10 kor. — f.
Egy nyelczad oldal	5 kor. — f.
Egy tizenhatod oldal	2 kor. 50 f.
Reklamasora	40 f.

Ünnepnapon.

Torda, márczius 29.

Hát igazán ünnep van a földön?

Templomok tiszta csengésű hívogató harangszavát, ünnepi zsoltosmák áhitatos fohását, azt a tiszta tavaszi hangulatot, megerősíti-e, következetesen fentartja, igazolja-e az élet?

Vajjon az a malaszt, mely az orgona bugása és a tömjén mysticizmus közepette, a szent félhomályban átjárja az emberek szívét, nem zárul-e be a templomajtó mögött, hanem kikiséri a hívőket az utcára is, az életbe, embertársaik közzé, hogy béke legyen a testvérek között?

Bizony az élet más tanulságot ad. Forgácsokra töri a valóság azt a magos létrát, melyen a földről az égbe akartunk följutni, s lezuhanunk a sárba, csalódva, megtörve.

A legszebb melódiákba belerikolt

a létnek disharmoniája, a zürzavarban elvesztjük jobb hitünket, álmainknak felve becézett szép reményeit.

Csak egyet ismét a napok egymásutánja: a vértanúságot, a keresztre feszítést, a maga Pilátusaival, Judásaival és bakóival, de hiába sóvárogjuk utána a föltámadást, a szép, az igaz, az eszme diadalát.

A nagy és kis tragédiáknak Golgotháin nap-nap után látjuk elvérezni az igazságot, az érdemet, a becsületet; látjuk, de nem bírjuk megszokni, mintegy megmásíthatatlan rendszer tűnik fel előttünk, de szívünk sajog belé.

És így volt ez mindig, s így lesz mindörökké.

A harcra törvény, a béke kivételes ideiglenes állapot, csak fegyverszünet van, de béke nincs és nem lesz sohasem.

A nemzetek végső erőfeszítéssel tudják a békét hosszan fentartani, a

légkör telve gyűlölettel és csatakiáltással, az egyes ember pedig szintén örökös fegyverzetben áll, hüvelyben a gyilok, de vele van.

Hogy mindez miért? csak te tudnád megmondani mindenható Istenem, akihez annyi buzgó fohász száll e nagy ünnepnapok alatt.

Mi véges emberek gyűlöljük, megöljük egymást a magunk kedves tudatlanságában, nem tudjuk miért, de megteesszük szent buzgalommal, lankadatlan szorgalommal, olthatatlan szomjúsággal. Megtettük a múltban, így cselekszünk a jelenben, s hasonlóképen a jövőben is, a Te dicsőségedre mennyei atyánk.

Egymás mellett térdelünk és zokogunk a templomban és szeretnők egymást megfojtani, nyájasak és kedvesek vagyunk és óhajtanók egymást őszintén meggyilkolni, szívből üdvözljük és tiszteljük egymást és pontosan megjelenünk felebarátjaink te-

TÁRCZA.

Kajdácsy Péter.

Az „Aranyosvidék” eredeti tárczája,
Írta: Lovassy Andor.

Már az ötven felé közeledett Kajdácsy Péter; a fejéről lerugdosták a legyek a hajszálakat, a szemei is olyan bágyadtak lettek, mint az öreg sasé, a lábaiban is megromlottak a rugók, de azért ha az utcára kilépett, úgy illeget, úgy billeget, mint a veréb a szilvafán.

Hej, hajdanában veszedelmes ember volt Péter ur, asszonyok, leányok kedvence, a férjek réme, a melyik házba ő befészkelte magát, ott aggaszt lett a családi czimer.

A jámbor férjek ravasz diplomáciával, sokszor is kérdezték tőle, hogy miért nem házasodik meg, miért nem alapít családi fészket kedves Kajdácsy ur?

Ilyenkor ő büszkén ütötte fel gömbölyű fejét és így kiáltott fel: világhódító Napoleont akarjátok ti kótló-fészkekre ültetni? A csatangoló tigris akarájátok hitvány kaliczkába zárni? Soha, soha!

Egyszer azonban a pöstyéni fürdőbe vetődött a hölgyek kedvence.

Nehezen teltek a napok, unta magát, de hogy is ne unta volna, mikor köszvényes volt ott mindenki, a férfiak épügy, mint az asszonyok (már pedig nincs borzasztóbb egy köszvényes asszonynál, annak még a száját is a görcs huzza, ha csókol) a podegra bántotta a fürdőorvost, a vendéglostr, a pinczérekét, a fodrászt, a pinczérnőt, az éjjeli öröket, a plébánust, a harangozót, szóval nem volt ott egy épkezlábu ember,

Hiába tanácsolta neki a háziorvosa, hogy hat hétig használja ő is a csodavizet, Kajdácsy Péter nem állotta a dicsőséget és a második hét derekán szökni akart.

Már be is csomagolt. Azonban a bucsu ebéd alkalmával a sarok asztalnál megpillantott egy öreg asszonyt és az öreg asszony árnyékában egy csodaszép leányt.

Rögtön oda hívta a pinczért: Adolf! mondja csak kérem, ki az a hölgy?

Adolf kezeit dörzsölve válaszolt: az a hölgy nagyságos ur, egy száműzött spanyolviaszgyárosnak az árvája, donna Petronella Aquadore.

— Bolond spanyolok! A legszebb leányok apját száműzik.

Donna Petronella Aquadore, mintha megértette volna kiról és miről beszélnek a másik asztalnál, férfiszédítő, kökénybogyó szemeivel olyan pillantást vetett Kajdácsy Péterre, hogy a legkeményebb spanyolviasz is megolvadt volna tőle.

Péter ur még az nap kipakkolt és ott maradt Pöstyénben. Másnap pedig megismerkedett a gyönyörűséges szép leánynyal, az andaluziai tündérrel.

Csak hogy egy nagy baj volt, Petronella egy kukkot sem tudott magyarul, Péter ur pedig a spanyol nyelvet nem értette. Hanem a szerelem nemzetközi intézmény és csakhamar minden szótár nélkül így szólt a Kajdácsy Péter: oh donna Madonna czippczupp!

Miután pedig a czippczupp a pyrenei hegyeken túl is csak czippczupp, hát hamar megértették egymást.

Péter eleinte megőrizte a hideg véré, ravasz ésszel és körültekintéssel udvarolt, hanem végre is a gyógyforrás vizétől, vagy mitől, a fejébe szállott a vére és midőn látta, hogy Petronella csak az oltár előtt szakítható le a rózsafáról, megkérte a kezét.

Szeplőt, májfoltot

legbiztosabban eltávolít a
Cs. Mike Márton-féle

LILIOM-kenőcs,

mely csak akkor, valódi, ha a csomagoláson névelőírásom látható. Kapható egyedül a készítőnél

Tordán Védangyal-gyógytár.

metésén, s ha csókjainkban nem vegyítünk mérget, ezért van, mert féltjük drága egészségünket, hátha nekünk is megtalálna ártani.

Az Én vallásának nincs egy Isten-tagadója sem!

És ennek a kedves egyetemes gyűlölségnek nincs határa, nyelve, nemzete uralkodik mindig és mindennütt; zsoldosai megszámlálhatatlannok, rettenhetetlen hősök és fáradhatlan derék rajongók.

Elmennek az Ur templomába, fölemelik szemeiket és sziveiket, fohászkodnak, gyónnak, javulást fogadnak és verik mellüket, — azután kijön a processió, zászlók lengenek, megcsendül a dal, kivilágítják az ablakokat, fényben usznak az utcák, tiszta és boldog az emberiség szive s élte egy lélekkel, szent meggyőződéssel a nagyot, a dicsőt.

Melyik ünnepet vegyük komolyan, melyik az ember szívének megnyilatkozása?!

Ott van a szegénységnek ösgyűlölete a vagyonnal szemben, a nemzeteknek féltékeny irigysége egymás ellen, a még chaoszban forrongó, de élő nagy társadalmi problémák, amelyek mind fenyegetve megoldást követelnek és fognak nyerni, nehéz vészes fellegek, amelyek megfognak nyilni, ki tudja, új élet, úde virulás fakad-e nyomukban, avagy pusztulás és kárhozat?

Az ünneplő ruha még nem esi-

nál ünnepet, s a tudás villányfénye nem pótolhatja a napot.

Világot ad, de nem terjeszt meleget. Az ész műveltségével nem áll arányban a kor szív műveltsége, elolvad a tél jégburkja, de még nagyon hideg van, pedig úgy vágyánk már egy kis őszinte meleg után.

Hogy mindezekkel miért foglalkozunk ünnepnapon, amikor a tradicionális illem azt hozná magával, hogy hozsánnát zengjünk és hivatalból boldogak legyünk, amikor illik hinni, remélni és nagy szavakban, nagy eszmék diadaláról álmadozni?

Nem vétkezünk-e, amikor a mondva csinált béke és nyugalom e szent napjaiban is, nyughatatlan lelkünk tépelődéseivel keserítjük az általános hangulat édes költészetét?

Hiszen nagy életismerettel és jóságos művészettel állítottak ünnepnapokat, hogy már a külső formákban is eltérve hétköznapi poros, verejtékes egyformaságtól, — talán sikerüljön a belső világba is nyugalmat, tisztaságot, magasabb hangulatot önteni.

Hogy pihenjen a fáradt ember, szüneteljen a lázas munka, aludjék a határtalan terjeszkedési vágy, szenderegjen a gyűlölet.

Azért sem esaljuk meg!

A feltetésnek mai színpadi világában kétszeres kötelesség igazat mondani, eldobni a csinált virágokat, föltárni a való életet, reámutatni a

a bajokra, ha kellemetlenül hangzik is, ha fáj is.

Az ünnep nem lehet ellensége az igazságnak, akkor van igazán ünnep, amikor igazat mondanak.

És oly ritkán mondanak!

Nem csupán a sajtó joga és kötelessége ez.

De akik arra hivatják, hogy Isten és ember előtt ígét és eszmét hirdessenek, a templomban, az országházban, a közélet gyűlhelyein, a társadalom lüktető életében, azoknak kell fölfedni a leplezetlen valóságot, oktatni, vezetni és nemesíteni.

Hogy előkészítsék az embereket az ünnep szent napjaira, s ne legyen ellentmondás és következetlenség az ünnep és a hétköznapi között.

Mehessünk tisztán a templomba, s kijöven onnan, ne hazudtoljuk meg a templomi hangulatot.

Hirdessék ezt a hivatottak, kísérje áldás szent buzgalmukat.

Ebben lehetnek és legyenek fanatikusok, gyűjtsenek rajongókat, terjesszék a hitet, Isten dicsőségére, embereknek bolgogulására!

Akkor igazán ünnep lesz a világon!

D. G.

A székely-kérdéshez.

— Márczius 2^a.

A székelység mellett soha sem nyilatkozott meg anyira az anyaország szíve, mint éppen napjainkban. A földmivelésügyi költ-

Egy hónap múlva asszonyt vitt a házhoz Kajdáczy Péter. Az egész város nem beszélt másról, mint erről a házaságról. Törbe került a vén róka! Jaj neki! — mondogatta a fiatalság — Hodie, mihi, cras tibi suttoztak a kárörvendő férjek.

Pedig nem volt rá okuk, mert Péter ur a legboldogabb mézes heteket élte. A könyvkereskedővel hozatott egy magyar-spanyol szótárt, Petronella pedig egy spanyol-magyar szótárt és csakhamar megértették egymást.

Hanem a szótárból hamar kifogytak a szavak és a mézes hetek végnélküli tengerébe is vegyült néha egy két üömcsopp.

Petronella mogunta a nagányt, a zárdai életet, az otthont, szabad levegőre vágyott. Pár hónap múlva látogatásokat tettek és az ők házuk ajtaja is megnyílt a világ előtt.

A szép asszonyt kezdték körüldongani a fiatal emberek, mint az édes csukor darabot a legyek és Péter ur szívében csakhamar fészket rakott a kigyó: féltékeny lett.

— Ismerem én az asszonyokat — mondogatta magában — ismerem nagyon jól! És ilyenkor homlokát tapogatva sohajtozott: óh Péter, Péter, Kajdáczy Péter, miért is házasodtál meg.

Különösen bántotta őt, hogy a „Glicerin“-hez címzett gyógyszerertár egyik elegáns segédje, a méla tekintetű Benzin Ba-

lázs feltűnően figyelmes volt az asszony iránt. Ez a veszedelmes fiú, finom szappanokat, drága illatszereket és arczenőcsöket küldözgetett a menyecskének.

Midőn ezeket a pacsuli és ibolya illatokat érezte a szerencsétlen Kajdáczy Péter, mindig prüszkölni kezdett és így kiáltott fel: Benzin szagot érzek! Patikus vérre s omjazom!

Mikor még nőtlen ember volt, minden nap benézett a gyógyszerertárba, de mióta ez a furfang s ember kerülgeti a feleségét, a világért be nem tért volna oda; mert attól rettegett, hogy a kaján lelkű segéd mérget kever az aqua carminativába.

Hát az az illeti, szereimi téren bizony a legveszedelmesebb vetélytársak a gyógyszereszek! Egy korty arsenicum és földön hever a gladiator.

A féltés ördöge, ha felébred az ember szívében nem szunyad el egy percze sem. Kajdáczy Péter is újabb és újabb nyomokat fedezett fel a háza küszöbén. Benzin Balázson kívül gyanakodott egy tejfeles képű törvényszéki aljegyzőre, továbbá a szemérmes és galambszívű szolgabíróra, a derecsdó városi főorvosra, kit éppen akkor lepett meg, midőn a pulzusát nézte a bájos Petronellának:

— Orvos ur! — kiáltá magából kikelve — mi jögon szorongatta az ön feleségemnek a kezét?

A városi főorvos — óráját nyugodtan visszatéve a zsebébe — így szólt: azon jögon, mert a nagyságos asszonynak 39 fokos láza van, baloldali tüdőcsúcs hurut, kis mérvű lépdaganat és szívbíllentyű tágulás; este priznic kötés, reggel meleg fürdő, két óránként félgram antipiria, egy kis digitális punctum!

Kajdáczy Péter megszégyenülve rogyott a székbe. De azért újra felébredt benne a gyanu. Mitől van ennek az asszonynak láza? a szerelemtől; mitől tágult meg a szívbíllentyű? Ph, engem nem lehet megcsalni.

*

Még az nap délután kieszelt egy tervet; a féltékeny férjek régi elkopott salionos tervét.

— Utaznom kell drágám, mondá Petronellának, fontos halaszthatlan ügyekben.

Petronella marasztotta, kérte, hogy ne hagyja ott betegon, de Péter hajthatatlan maradt: a kötelesség az első!

El is utazott az esteli vonattal, de a legközelebbi állomásról visszatért.

Mint hiúz, meglapulva, óvatosan lopózott be a házhoz. Az ebédülőben ott állt a csodás tekintetű daemon, egy fehér zsebkendőit himezett.

— Ah Desdemona — suttozá Péter — kinek himezel?

Egy darab ideig ott nézte, leste az

ségvetés tárgyalásánál Györffy Gyula képviselő hazafias érzéstől áthatott felszólalására, hasonló érzelmmel s az egész Székelyföldet édes reménnyel és hálával eltöltő nyilatkozatokat tett Darányi Ignác földmivelési miniszter. Tehát a székelység ügye — ha egy kis késéssel is, de a megvalósulás stádiumába került.

Az első és — nézetünk szerint — legégetőbb s legmegszébb kiható része a székely-kérdésnek: az olcsó jelzálogos hitelnyújtás folyamatban van a Székelyföld két pontján.

A Magyar Földhitelintézet Székely-Udvarhelyen hónapokkal ezelőtt megkezdett, valóban hazafias működése után, most a Magyar Jelzálog-Hitelbank is kirendeltséget küldött Seps-Szent-Györgyre — még pedig első sorban föld- és nem házbirtokra adandó kölcsön-nyújtás céljából. S habár jó előre megjelöltük azt a ténybeli irányt, melynek elfogadásával székelyföldi kisvárosaink legnagyobb szükségletükben segíthette volna a Jelzálog-Hitelbank: sajnosan kell konstatálnunk, hogy éppen a kisvárosi házbirtokokra nem ad kölcsönt a nevezett bank.

Pedig a Jelzálog-Hitelbank ezt az akcióját régen és kíváncsian vártuk, mert már hó napokkal ezelőtt olvastuk a budapesti napilapokban a meleg hangú, magasra szóló cikkeket, melyek — csodálatos — nem annyira a bankot, mint annak vezérigazgatóját ünnepelték jó előre ezen akció megindítása alkalmából.

Ezekről eltekintve is nagyon örvedetes jelenség ha a székely birtokosságnak minél több olcsó és a modern pénzügyi tudomány követelményeinek megfelelő törlesztéses kölcsön áll rendelkezésére, de kötelességet mulasztanánk, ha rá nem mutatnánk azokra a jelentékeny különbségekre, melyek a két intézet földbirtokra adandó törlesztéses kölcsönei között fenforognak,

Rámutatunk e különbségekre közérdekből, hogy a nép tisztán lásson, legyen alkalma összehasonlításokat tenni, tudja mérlegelni, hogy melyik bank kölcsöne előnyösebb, könnyebb, hasznosabb rá nézve és a szerint cselekedjék.

A Jelzálog-Hitelbank kiadott hirdetéseiben nem olvassák, hogy a kölcsönöket árfolyam levonás nélkül fizetné ki; tehát bizonyára le fogja vonni a kölcsönökből a záloglevelek árfolyam-különbözeteit. Tudni kell, hogy ez az árfolyam-levonás nem csak annyi lesz, a mennyit a tőzsdei hivatalos árjegyzés „pénz” árfolyama mutat, hanem ezen alul 2—3 százalék, mert a záloglevelek értékesítése is pénzbe kerül, a mint szintén a kölcsönvevőnek kell megfizetnie.

A Jelzálog-Hitelbank kölcsönei után a féléviraták előre fizetendők, a mi megint a kölcsönből levonás alá kerülő összeget szaporítja. Ugy, hogy egy 1000 koronás kölcsönből levonás alá kerül félévi ráta fejében 27 korona, árfolyam-különbözet címén 30—40 korona, összesen mintegy 57—67 korona, de esetleg több is, ha a záloglevelek árfolyama lejjebb száll.

A Földhitelintézet kölcsöneinél ezek a levonások elő nem fordulnak, mert a kölcsönöket minden árfolyam-levonás nélkül, teljes névértékben fizeti ki, a félévi ráta pedig utólagosan fizetendők.

A másik különbség a két bank kölcsöne között a következő: A Jelzálog-Hitelbanknál az előbb kimutatott levonások után kézhez kapott mintegy 930—940 korona után (1000 korona névértékű kölcsönről beszélve) fizet az adós 54 koronát évenként, félévi előleges részletekben, a mi ugyanannyi, mint 1000 korona után 57 korona 80 fillér.

Ezzel szemben Földhitelintézeti kölcsön után fizet az adós árfolyam-levonás nélkül kifizetett 1000 korona után félévi utólagos

részletekben 50 koronát. Tessék kiszámítani, hogy mire mennek ezek a különbségek ötven év alatt, mert a tervszerű törlesztési időtartam mindkét bank kölcsönénél egyenlő. További lényeges különbségek, hogy a Jelzálog-Hitelbank kölcsönei csak félévi felmondás után és az alapszabályokban kikötött kárpótlás (storno) fizetése mellett fizethető vissza a törlesztési idő lejártá előtt. A Földhitelintézet kölcsönei azonban minden felmondás nélkül bármely napon és minden kárpótlás (storno) fizetése nélkül visszafizethetők.

A Jelzálog-Hitelbank már a folyamódáshoz bélyegesen hitelesített telekkönyveket, birtokleveket követel, tehát a székely kisgazda már költségbe veri magát még mielőtt tudná, kap-e kölcsönt vagy nem. A Földhitelintézet ezzel szemben nem kíván alakszerű „felszerelt” folyamódványt, hanem elfogadja az egyszerű szóbeli jelentkezéseket is; folyamódáshoz pedig semmi néven nevezendő okmányt nem követel. A Földhitelintézet maga szerzi be díjtalanul a telekkönyvi és kataszteri, valamint a becslési adatokat s csakis azután kell a hiteles telekkönyv az adósnak kívánni, mikor már a megszavazott kölcsöne be is van kebelezve, a mit Földhitelintézet szintén díjtalanul végeztet.

A Jelzálog-Hitelbank kölcsönének legkisebb összege 1000 korona, míg a Földhitelintézet már 400 koronát is kiad egy kisgazdának. Igaz, hogy 2000 koronán alul a folyamódó csoportosulását kívánja egy kötelezvény aláírására. De a társak közül is csak az kaphat kölcsönt, a kinek legalább 800 K értékű földbirtoka van. A részleteket a társaktól külön-külön is elfogadja és ha egyik-másik a társak közül késedelembe esik, nem lesz szükség rá, hogy az intézet a pontos fizető társ ellen forduljon, mert a késedelmes társ kétszeres értékű földbirtok-

asszonyt, azután a hátulsó folyosó ajtaján belopózott a hálószobába és az ágy alá bujt.

Fél óra múlva jött Petronella és leterdelve a zsámolyra imádkozott.

— Ah, bűneit vezekli a kigyó!

Majd kibontotta hosszú, fekete, hullámos haját, levetkezett, eloltotta a gyertyát és lefeküdt.

A szobába csend lett. Péter ur visszafojtott lélekzettel várta, hogy mikor fog nyílani az ajtó, de bizony az nem nyílt. Nem hallott egyéb zajt, csak az óra kegyegését és Petronella szelid lihegését.

Tíz óra, tizenegy óra, éjfé! Semmi nesz...

Péter ur kezdte unni a dolgot és az ágy alatt rágyújtott egy cigarettára, de már a cigaretta is elégett, még se jött senki.

Petronella köhögni kezdett a füsttől.

Erre a másik szobában léptek hallatszottak: ah, tehát a köhögés a jeladás — gondolá — a féltékeny férj.

És csakugyan kinyílt az ajtó. Lassan, esendesen belépett egy alak; talpig fehérbe volt öltözve, a holdvilág gyéren süttött be az ablakredőny között.

A jövevény először szimatolta a cigarettá füstöt, azután oda lopózott a Petronella ágyához, homlokára tette a kezét és megsimogatta.

Ebben a perczben kiugrott az ágy

alól Kajdácsy Péter és teljes erővel fojtogatni kezdte az ismeretlent.

Az éjjeli látogató sikoltozni kezdett; Petronella is rémülve gyújtott gyertyát és a böszült férj csak akkor látta, hogy anyósa liheg és fuldoklik a kezei között.

Na, jaj volt Péter urnak. A két spanyol hölgy egyesült erővel szidta, gyalázta férjéhez nem illő gonosz tettéért. Nem volt a spanyol-magyar szótárban olyan lealázó szó, melyet rá ne raktak volna. Másnap pedig értésére adták, hogy Petronella válni fog.

Kajdácsy Péter földig lesujtva, megtörve rimázkodott boosánatért; de nem volt pardon: válni és válni, ez a fődolog — mondá a számüzött viaszgyáros özvegye. — Hiába ígért a szerencsétlen férj fűt-fát, nem kegyelmeztek neki.

Oh pedig jobban szerette Petronellát, mint valaha; a szemeinek a tüztől újabb lángot fogott a szíve; oh, csak még egyszer esőkolhatná meg piczi, piros, spanyolviasz színű ajkát, oh, csak még egyszer boosátana meg!

Pár nap alatt összeesett Kajdácsy Péter, mint a kocsonya; az egész város az ő esetéről beszélt, azon mulatott mindenki, sőt egy fővárosi lapban kedélyesen le is írták a komikus történetet. Végre is a ple-

bánus megszánta a szegény, kétségbeesett embert és lelkére beszélt az asszonynak, hogy bocsásson meg. Petronella hajlandó is lett volna megbocsátani, de özvegy Aquadoréné hajthatatlan maradt.

Napok teltek bele, míg a jó lelkű plébánus annyira megtudta puhítani a szigorú anyós szívét, hogy ismét keblére ölelte Kajdácsy Pétert.

Meg kellett azonban ígérni, hogy többé nem féltékenykedik.

Meg is ígérte.

Ettől az időtől kezdve buzgó, vallásos ember lett Péter ur, egy héten kétszer, háromszor elment a templomba és azért könyörgött Szent Antalhoz, hogy ölje ki az ő szívéből a féltékenységet rettenetes kigyóját és bocsásson egy kismérvű ragyát az ő szép feleségére.

Szent Antal azonban nem hallgatott a gonosz ember könyörgésére. A féltékenységet tovább gyötörte, Petronella pedig még szebb lett, mint azelőtt.

Egy borongó őszi délután busan tért haza Kajdácsy Péter. Gyanakodva nézett szét a szobában, hol felesége a virágokat öntözgette; egyszerre csak megpillantott valamit a diványon: asszony! — rikoltá rekedten — kié ez a hozentráger?

kából ki kell tenni az intézet első helyen levő kölcsönének, a legrosszabb esetben akként, hogy azt a kisbirtokot szükség esetén megveszi az árverésen maga az intézet a kölcsönrész fejében, hogy aztán egy több, szorgalmasabb székely kisgazdának ismét eladhassa.

És ezt az áldásos munkáját a Földhitelintézet már akkor nagyba folytatta, a mikor a másik bank vezérigazgatójáról még csak a magasztáló újságcikkeket olvastuk a készülődés alkalmából.

A Földhitelintézetről a nagydob nem akart és nem akar tudomást venni, pedig ennél az intézetnél már mintegy 300,000 korona kölcsön kifizetése van folyamatban és 1500 körül jár a folyamodók száma nemcsak Udvarhelyvármegyéből, hanem Háromszék- és Csikvármegyéből is.

Távol áll tőlünk, hogy a Jelzálog-Hitelbank akcióját és feltételeit kicsinyeljük, mert hiszen a nemzetiségi és más bankok uzsorájával szemben még ez is óriási előny és mint előbb említettük, nagyon kedvező a gazdáknak nézve azon körülmény, hogy több olcsó pénzforrás áll rendelkezésükre, melyek között szabadon választhatnak. De nem lennének önzetlen, hű szolgálai a közérdeknek, a székelység érdekének és hálátlanok lennének a Földhitelintézet iránt, ha erőviden vázolt különbségekre rá nem mutattunk volna.

Betegh Pál.

Föltámadott . . .

Meghalt és aztán föltámadott . . .
Győzelmet *rajtok* így nyere,
Kik hitték, hogy örökös halott
S oda az *Eszme* is vele.

Mert hitték: ha megőlni lehet:
Az *Ige*, *Eszme* oda van, —

És nem nyerhet többé életet,
Ki nyugszik — kókoporsóban.

Balga hit! Kicsinyes fölfogás!
Az *Eszme* mindig . . . örökké él.
Bizonyítja a föltámadás,
Mely történt csodáról beszél.

Hálát küldjünk hát ma az égbe;
És szívünk töltse be a *hit*;
Mely a kétségek éjjelébe,
Napként szórja sugarait.

Nagy Albert

HIREK.

— **Husvételi melléklet.** Lapunk mai számához egy félv husvétli melléklet van csatolva, melynek tartalmát Endrődy Sándor és Nagy Albert lapunk belső dolgozótársa költeményeikkel, Harmath Lujza, Stern Kornél lapunk belmunkatársa, dr. gróf Vass György és Somogyi Endre elbeszélésekkel gazdagították.

— Tisza Kálmán halála.

Sulyos, nagy veszteség érte hazánkat. Ujabbkori történetünk egyik kiváló alakja Tisza Kálmán, Magyarországnak 16 évig volt miniszterelnöke f. hó 23-án reggel 7 órakor hosszas szenvedés után elhunyt. Temetése f. hó 26-án ment végbe őseinek temetőjén Győrben, hol a főfésége, képviselőjén kívül, az ország előkelőségeinek nagy része és igen sok vendég küldöttsége is megjelent, hogy a haza nagy fiának a végső tisztességet megadja. Tisza Kálmán elévülhetlen érdemeit az igazságos történelem lesz hivatva méltatni, mint a nemzet többi nagyjait, kik a hazáért éltek s annak javára munkálkodtak.

— **Kinevezés.** A m. kir. igazságügyminiszter Mathé Dezső tordai kir. törvényszéki aljegyzőt a tordai kir. törvényszékhez jegyzővé nevezte ki.

— **Áthelyezés.** A m. kir. igazságügyminiszter Kemechey Bertalan marosludasi járásbírói segédtelevézetét a mocsai kir. járásbíróshoz helyezte át.

— **Zenés istentisztelet.** A tordai lutheránus templomban vasárnap, husvét első napján d. e. 10 órakor ünnepléses istentisztelet lesz, melyen egy, Kuncz Ödön, luth. kántor által erre a célra alakított vegyes énekkar is közre fog működni.

— **Az enyedi diákok.** A nagyenyedi ev. ref. tanító-képződe ifjúsága f. hó 22-én tartotta városunkban táncszal egybekötött hangversenyét a régi kaszinó nagytermében. A díszes közönség zsufolásig megtöltötte a termet, melynek falai visszhangzottak a zajos tetszésnyilvánításoktól, melyekkel a közönség a diákok gyönyörűen előadott zenei számait s lapunk szerkesztőjének Lovassy Andorrai mai számunk tárcza rovatában közölt felolvasását jutalmazta. A hangversenyt táncvizsgálatom követte, melyen körülbelül 80—100 pár tánczolta az első négyest. A tiszta jövedelem, mint értesültünk 320 korona volt, melyet felerészben a Bethlen szobor, felerészben pedig a „Tanítók háza” javára fordították.

— **A nőegylet gyűlése.** A tordai Erzsébet jótékony nőegylet rendezévi közgyűlését, a napokban tartotta meg. A gyűlés főbb tárgyai a tisztikar megválasztása, a jövő évi költségvetés megállapítása, a múlt évi segélyezés elszámolása és több indítványok tárgyalása. A gyűlésről szóló bő tudósítást, lapunk sűk tere miatt csak jövő számunkban közölhetjük.

— **Műkedvelő előadás.** A tordai iparosok önképző körének pénztára javára, hétfőn, husvét másodnapján iparos műkedvelők színi előadást rendeznek, mely alkalommal Almásy Tihamer háromfelvonalas népszínműve, a „Czigány Panna” ke-

— Kié? Hát a tied te vén bolond! felelte a menyecske.

Ez a párbeszéd is nyilvánosságra került a cselédek útján és ettől az időtől kezdve nem volt a városban maradása szegény Péter urnak.

Szegényében alig mert kilépni az utcára. Mintha hallotta volna, miként sziszegik utánna az irigyei! úgy kell a vén gonoszoknak, bezzeg fiatalabb korában ő is leszaggatá a más kertjéből a virágokat. A jó Isten nem ver bétall!

*

Fel volt dülva az élete, nem tudott többé magához térni, olyan volt, mintha delirium gyötörte volna; a szemei előtt összefutott a világ.

A felesége is aggódni kezdett érte és végre is az orvos tanácsára elhatározták, hogy elutaznak valamelyik tengeri fürdőbe, hogy idegeit kissé erősítse.

Ugy is történt. Becsomagoltak és elindultak a nagy utra; özvegy Aquadorné asszony otthon maradt házörzőnek.

Péter ur is egészen megkönnyebbült, hogy hátat fordíthatott a pletyka fészeknek, hogy nem látta, az orvost, a kiálthatatlan gyógyszerész segédet, a szőke törvényszéki aljegyzőt, a szende szolgabíró és a többi veszedelmes embert. Boldog volt, hogy egy keskeny kis vasuti fülkében egyedül lehetett

az ő szépséges feleségével, a kihez hasonló nincs az európai száraz földön.

A gyorsvonat robogott le délre, a kéklő tenger felé, hol melegebben süt a nap, zöldőbb a fa lombja, balzsamosabb a lég . .

*

A kanizsai állomáson tizenöt perczig állott a vonat. Nagy hirtelenséggel megebédtek sőt az ebédből jutott annak a furcsa selyemszörű kis ölelnek is, mely a Petronella karjai között pislogott apró, fekete szemével.

Már kettőt csengettek, midőn az éteremből kiléptek.

Kajdáczy Péter fiatalos könnyedséggel ugrott be a kocsiba, azonban a kis Pufi meglátott egy másik kis kutyát és kiugrott a Petronella ölelő karjai közül.

— Petronella! Petronella! — kiáltozott Péter ur — siess, mert mindjárt lekésel.

De Petronella oda se hallgatott, hanem utánna futott a kis kedvencznek.

— Hagyd ott azt a kutyát, siess: rikkoltott a kétségbeesett férj.

Ezalatt harmadször csengettek, a kalauz sipolt, a gép fűtyült és a vonat gyorsan kirobogott az állomásról.

Kajdáczy Péter a haját tépte, leakart ugrani, majd a vészfékhez rohant, de gonosz szándékában megakadályozta a kalauz. Azután kinézett az ablakon és látta midőn

a Pufit egy egyenruhás katonatiszt udvariasan átnyújtja Petronellának . . . Petronella megszorítja a csinos katona kezét, az pedig megcsókolja . . .

— Kalauz ur, kalauz ur!

— Na, mi tetszik?

— Jöjjön; nézze; legyen tanu! Ott van az állomáson a feleségem, mellette az a huszár tiszt; ni, ni! Összeüti a sarkantyuját és másodszor is kezét csókol neki. Ez előre kicsinált dolog, ez botrány, ez mérénylet!

Az öreg kalauz elnevette magát és így szólt: sohase nyugtalankodjék a nagyságos ur, hiszen nem huszártiszt az, hanem a kanizsai fiánczbiztos.

— Fiánczbiztos? Kérdezte gyanakodva Kajdáczy Péter — fiánczbiztos? Mindegy! A fiánczbiztosok között is van sok gonosz, nőcsábító! Ebből valóper lesz, maga lesz a koronatanu.

*

Szegény Kajdáczy Péter nem vágyott többé a kéklő tenger partjára, napsugaras ég alá, balzsamos levegőre, zöldülő narancsfák árnyába, hanem a legközelebbi vonat alvisszautazott és beadta a valópert a felesége ellen — hűtlen elhagyás czimén.

Maga is belátta, hogy az öreg róka nem tudja megőrizni a prúdát az egerektől.

Viola magvak

15 féle színben jó csiraképes és teljes, a melyek évek hosszú során át jónak bizonyultak, kaphatók

FÜSSY és SZTUPJÁR
könyv- papir- és magkereskedésbe fordán.

kül színre. Az előadást a „Központi” szálloda nagytermében csekély belépti díj fizetése mellett táncmulatság fogja követni.

— **Lopás.** F. hó 20-án éjjel Demeter Ferencz alsó-detrehemi körjegyző záratlan szobájából egy toloncz 6 korona készpénzt és egy ezüst órát elloptott. A maros-ludasi csendőrségnek sikerült a tettest M.-Ludason Ficzkusán Michaila személyében elfogni, kit, — mivel rendes lakása nincsen, — át is adtak a járásbírósnál. Elfogatásánál már csupán 1 kor. 30 fillért találtak nála, mivel a többi utközben elköltötte.

— **Tűzeset.** Ilia Jakab oláh létai lakos háza f. hó 20-án délelőtt 8 órakor kigyuladt és a fedele, mintegy 150 korona értékben elégett. A ház biztosítva volt. A mikesi csendőrök a megejtett vizsgálat során kiderítette, hogy a házat Ilia Jakab két, egyedül otthon hagyott kis gyermek pajkosságából gyújtotta meg.

— **Takarékpénztári közgyűlés.** A Torda-Aranyos vármegyei takarékpénztár az elmúlt vasárnapon tartotta meg tizedik évi rendes közgyűlését dr. Betegh Miklós alispán elnöke alatt és a részvényesek élénk részvétele és érdeklődése mellett. A közgyűlés megelégedéssel vette tudomásul az intézet gyarapodását. A zárszámadásokat elfogadták és a felmentvényt minden irányban megadták. A tiszta nyereségből 18000 korona jut a részvényeseknek, (12 korona 6%) 500 korona jótékony és közhasznú célokra, a tartalékok 10,000 koronával gyarapodva 82,000 koronára emelkednek. A takarékpénztár részvényeinek 10 sz. szelvényei április 1-től kezdve váltanak be: Tordán, az intézet pénztáránál, Aranyos-Gyéresen és felvén ezen fiókjainál.

— **Vizsga a gazdasági ismétlő iskolában.** Az ó-tordai áll. elemi népiskolával kapcsolatos gazdasági ismétlő iskola f. évi április hó 2-ától kezdődőleg tartja szokásos évi vizsgálatát a reális tantárgyakból. A vizsgálatokon szívesen látja az érdeklődőket az iskola igazgatósága.

— **Halálozás.** Scholtz Antalné szül. Frink Katalin folyó hó 24-én éjjeli 2 órakor életének 58-ik, évében rövid szenvedés után megszűnt élni. Halálát férjén Scholtz Antal m. kir. ny. fogházfelügyelőn kívül nagyszámu rokonsága siratja.

— **Alhambra színház Tordán.** Király Pál m.-vásárhelyi alhambra színház igazgatója holnap husvét elsőnapján a „Korona” vendéglőben egy előadást tart. Ez alkalommal színre kerül a budapesti urania tudományos színház műsor darabja „1848” 4 felvonásban. Végül Maklái Zsiga a híres paraszt képviselő lesz bemutatva több képből.

— **Tavaszi hírek.** Szapora István tudósítónk jelenti, hogy az idén e hó 24-én észlelte az első mennydörgést. Ugyancsak e hó 24-én látott a gyéresi határba 8 golyát leszállva, mint az öregiek tartják, hosszú korai, meleg nyárra és bőségre enged következtetni. Most már csak a fcskék és a daruk érkezéséről kérünk értesítést, pontos tudósítónktól.

— **Betörés.** Laksz Mózes csáki kocsmáros házába f. hó 15-én ismeretlen tettesek az ablakon behatoltak, s onnan többféle háziesszközt, üveget, terményt, összesen mintegy 22 korona értékben elloptak. A csendőrség a nyomozást megindította.

ta ez ügyben, azonban még mindeddig nem sikerült a tettes nyomára akadni.

— **Gyújtogatás.** Hirsch Hers mező-kövöki lakos házának fedele f. hó 22-én éjjel mintegy 60 korona értékben leégett. Minthogy a nevezett napon a házban tűz nem volt, a csendőrség valószínűnek tartja, hogy gyújtogatás esete forog fenn. Azonban a legszélesebb körben megejtett nyomozás dacára sem sikerült a tettest kideríteni. Az esetet különben bejelentették a tordai kir. ügyészségnek.

— **Helyreigazítás.** Lapunk múlt, márczius 22-ik számában a kereskedelemügyi m. kir. miniszter 82959. számú hirdetésében nyomdai tévedésből két számhiba csuszott be. A hirdetés második sorában 220—121 km. helyett **220—221 km.** és az ajánlati határidő beadás napjának április hó 7-ike helyett április hó **17-ik** olvasandó.

Egy jó karban levő, kevésbé használt női bicikli eladó. Értekezhetni a kiadói-vatalban.

Kiadók:

FÜSSY és SZTUPJÁR.

Hirdetmény.

Alulírott intézetek ezennel közhírré teszik, hogy az összes náluk elhelyezett

takarék- és folyószámlai betétek
kamatlábát

közös megegyezéssel **f. é. május 1-től** kezdve, további intézkedésig **4½%-ra** (négy és fél) szállítják le.

A tőkekamatadót az intézetek ezután is sajátjukból fedezik.

Miről a t. betevők ezennel értesíttetnek.

Torda, 1902. márczius 24.

Tordai kisegítő takarékpénztár
részvénytársaság.

Tordai takarékpénztári részvénytársulat.
Torda-Aranyos vármegyei takarékpénztár
részvénytársaság.

Tordai népbank szövetkezet.

1—3 160.

1901. B. 561/3

ügyszám.

Ő felsége a király nevében!

A topánfalvi kir. bíróság mint büntető bíróság rágalmazás vétségével vádolt Mótora Mihály és becsületsértés vétségével vádolt Dr. Sulutiu Sándor elleni bűnügyben a vádlottak által egymás ellenében emelt vád fölött a Topánfalván 1901. évi november hó 13 és 14-én Drottlef János jkvvezető és Dr. Chirtop Zosim ügyvéd mint Dr. Sulutiu Sándor védője részvételével megtartott nyil-

vános tárgyalás alapján, a vád és védelem meghallgatása után következőleg ítélte: A kir. járásbírósa. I. Mótora Mihály vádlottat, a ki topánfalvi lakos, 48 éves, nős, gör. kel. vallásu földész vagyona van-a Dr. Sulutiu Sándor sérelmére elkövetett s a btk. 258. §-ában írt rágalmazás vétségének vádja alól felmenti azonban bűnösnek mondja ki a Dr. Sulutiu Sándor sérelmére elkövetett, a btk. 261 §-ában írt becsületsértés vétségében és ezért elítéli ezen ítélete jogerőre emelkedésétől számított 15 nap alatt a topánfalvi kir. járásbíróshoz fizetendő, az 1892. évi XXVII. t.-cz. 3 §-ában írt czélokra fordítandó és behajthatatlanság esetén 20 napi fogházra átváltóztatandó 200 kor. pénzbüntetésre; elmarasztalja a büntetés végrehajtásával esetleg felmerülő bűnügyi költségek megtérítésében, a melyeket azonban egyelőre behajthatlanoknak nyilvánít; kötelezi, hogy, Dr. Sulutiu Sándornak az ügyvédi képviselével felmerült és 20 koronában megállapított költségeit 15 nap alatt végrehajtás terhével fizesse meg. II. Dr. Sulutiu Sándort pedig a Mótora Mihály sérelmére elkövetett, a btk. 261. §-ában írt becsületsértés vétségének vádja alól felmenti; végül elrendeli hogy ezen ítélet a Tordán megjelenő „Aranyosvidék” című lapban Mótora Mihály elítéltnék költségére közzététessék. Indokok: A tárgyalás adatai, nevezetesen Szabó Petru, Bodó János, Hausotter Gyula és Mark Dionisie tanuknak esküvel megerősített vallomása által beigazolást nyert, hogy Mótora Mihály vádlott folyó év október 3-án este 8 óra tájban több gyermekekkel Topánfalván az utcán Dr. Sulutiu Sándor körorvos lakása előtt lármázott nevezetesen azt kiáltották „éljen Boncza”. Ezért kiküldte Dr. Sulutiu a kocsisát, hogy a rendetlenkedőket kergesse el s ő maga is kiment az utcára és rendre utasította Mótora Mihályt, a ki tegezni kezdte Dr. Sulutiu bolod és gazembernek (mivel) nevezte, ezenkívül azt mondotta neki, hogy ő nem doktor, hanem disznópásztor. Ezen tényállás alapján, minthogy Mótora Mihály vádlott Dr. Sulutiu Sándorról oly tényt a mely — valódisága esetén — ez ellen a büntető eljárás megindításának okát képezné, vagy azt a közmegvetésnek tenné ki, nem állított, hanem Dr. Sulutiu ellen meggyalázó cselekményt követett el és meggyalázó kifejezéseket használt, Mótora Mihály az ítélet rendelkező részében

A 27 év óta általános elismerésnek örvendő friss és csiraképes

vetemény-, virág- és fű **MAGVAK**

megérkeztek és kaphatók Füßy és Sztupjár könyv-, papir és magkereskedésébe Tordán

irt rágalmazás vétségének vádja alól felmentendő volt, azonban bűnösnek volt kimondandó a becsületsértés vétségében. A büntetés kiszabásánál súlyosító körülményeként figyelembe vétetett, hogy vádlott az utcán, tehát nyilvánosan követte el a büntetendő cselekményt, hogy a meggyalázó cselekmény mellett több meggyalázó kifejezést használt s hogy az erkölcsi bizonyítványa szerint vessekedő természetű, rendőrileg büntetve volt, mely súlyosító körülmény-nél fogva enyhítő körülmény hiányában a kiszabott büntetés volt alkalmazandó. A bűnügyi költségekbeni elmarasztalás vádlott bűnössége kimondásának a folyómánya és a bpr. 480 §-án alapul, azok részben bahajthatatlanoknak nyilvánítása vádlottnak kevés vagyona miatt történt. Mótora Mihály vádlottnak a tárgyalás rendén Dr. Sulutiu Sándor ellen emelt azon panasza, miszerint ez az említett alkalommal kézzel megütötte, — annak felemlítése mellett, hogy panaszló az eljáró bírónak a tárgyalás rendén tett felszólítására tanuit nem akarta megnevezni, semmivel sem nyervén beigazolást Dr. Sulutiu Sándor a becsületsértés vétsége miatt ellene emelt vád alól felmentendő volt. Az ítélet közzé tételére vonatkozó intézkedés a btk. 277. §-án alapul. Topánfalván 1901. évt novem-ber hó 14-én.

Kiadta a topánfalvi kir. jbiróság.
Topánfalván 1902. márcz. 18-án.

Müller
kir. albiró.

Hogy ezen hiteles kiadvány az eredetivel mindenekben összhangzó, hivatalosan bizonyíttatik.

Lágy Gábor
144 kiadó.

480—1902
bftő. sz.

Ö felsége a király nevében!

A tordai kir. Törvényszék mint felebbviteli büntető bíróság dr. Borzovay Béla, kir. törvényszéki bíró elnöklete alatt, Solymosy Miklós kir. Törvényszéki bíró és Felszegi Lajos kir. törvényszéki bíró mint ítélő bírák, valamint Balogh János kir. törvényszéki joggyakornok, mint jkvvezető részvétele mellett becsületsértés vétségével vádolt Sulutiu Sándor és Mótora Mihály elleni bűnügyet, melyben a topánfalvi kir. járásbíróság 1901. évi november 14-én 561/3 B. sz. a. ítéletet hozott, Mótora Mihály vádlott és főmagánvádló

felebbezése folytán a kir. törvényszéknek, mint büntető bíróságnak 163—902 bünfenyítő sz. a. kelt végzése következtében Mótora Mihály képviselője, dr. Balogh György és dr. Sulutiu Sándor vádlott védőügyvéde, dr. Popescu György helyettese dr. Strauss Árpád jelenlétében Tordán 1902. évi február hó 5-én megtartott nyilvános szóbeli felebbviteli főtárgyaláson vizsgálat alá vevén a vád és védelem meghallgatása után következőleg ítélte: A topánfalvi kir. jbiróságnak idézett keletű és számu ítéletének dr. Sulutiu Sándort tárgyzó része érintetlenül hagyatik, Mótora Mihályt tárgyzó része részben megváltoztatik és büntetése hatvan koronára leszállíttatik, mely az elsőbírói ítéletben megjelölt czélokra a kir. jbirósághoz lesz 15 nap alatt, végrehajtás terhe alatt lesz befizetendő és be nem hajthatás esetén 3 napi fogházra váltóztatandó. Indokok. Dr. Sulutiu Sándor felmentését tárgyzó része az elsőbírói ítéletnek sérelmezve nem lévén, az érintetlenül volt hagyandó. Az elsőbírói ítéletben felhozott súlyosító körülményeket a felebbviteli bíróság el nem fogadta, mert az estve történt, ellenben enyhítő körülményül vette Mótora Mihálylyal szemben, hogy kissé ittas volt, képviselő választásáról jött haza, s hogy az utóbb kihallgatott tanúk által az valószínűsített, hogy a sértést dr. Sulutiu Sándor is viszonozta, a mely nyomatékos enyhítő körülmények figyelembe vételével a kimért büntetést igen magasnak találván, azt kiszabott mértékig alább szállítandónak és ennyiben az ítéletet megváltoztandónak találta. Tordán 1902. február 5. (P. H.) Csegezi Mihály sk. elnök, Solymosy Miklós sk. előadó bíró.

Kiadta a topánfalvi kir. jbiróság.
Topánfalván 1902. márcz. 18-án.

Müller
kir. albiró.

Hogy ezen hiteles kiadvány az eredetivel mindenekben összhangzó, hivatalosan bizonyíttatik.

Lágy Gábor
kiadó.

56—1902.
végrh. szám.

Arverési hirdetmény

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy a temesvári kir. járásbíróságnak 1900. évi Sp. III. 553/1 számu végzése következtében dr. Junkert Mátyás ügyvéd által képviselt Tóth Béla javára,

Ráduly József ellen 51 kor. 60 fil. s jár. erejéig 1901. évi július hó 3-án fogantatott kielégítési végrehajtás útján felülfoglalt és 821 korra becsült következő ingóságok, u. m. házi butorok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a tordai kir. járásbíróság 1901. évi VI. 31/1 számu végzése folytán 51 kor. 60 fillér törekövelés és járulékal erejéig Tordán alperes lakásán leendő eszközlésére **1902. évi április 10-ik napjának d. e. 8 órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel 8-vatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 881. évi LX. t.-cz. 107. és 108 §-a telmében közpénztizetés mellett, a leg-többet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglalták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezek javára is e rendeltetik.

Tordán, 1902. évi márczius 8-án.

German

155 kir. bírósági végrehajtó.

Sz. 184—901

tkvi.

Arverési hirdetményi kivonat.

Leagyel Kristof tordai ügyvéd által képviselt Vésza Mária Treszina bedellő, Vésza Paraszkiva nagy enyedi és Vésza Anna gyertyános lakos végrehajtóknak Szakács Lidi toroczko-szt.-györgyi lakos végrehajtást szenvedett elleni végrehajtási ügyében újabb kérelem következtében a végrehajtási árverés 98 korona tőke, ennek 1897. évi július hó 27-től járó 5% kamatai 137 kor. 90 fillér végrehajtási már megállapított valamint a jelenlegi 11 korona 40 fillér és a még felmerülendő költségeknek a toroczko-szt.-györgyi 213 sz. tjkv-re vonatkozóan a tordai kiegészítő takarékpénztár 118 korona s járulékal Léb Adolfnak 93 frt. 17 kr. s járulékal, Vernes Andornak 29 frt. és 35 frt. s járulékal a toroczko-i takarékpénztárnak 240 frt. és 50 frt. iránti követelése kielégítése végett az 1881. évi LX. t.-cz. 176 §-a alapján és a 146 §-a értelmében a tordai kir. törvényszék az alsó-járai kir. jbiróság területén levő a toroczko-szent-györgyi 213 sz. tjkvben A + alatt foglalt Szakács János Lidi nevén álló 435, 436 hrsz. faház és kertre 348 korona, 597 hrsz. kaszáló 4 korona, 820, 822 hrsz. kaszáló és szántóra 158 kor., 887 hrsz. szántóra 76 korona, 1078 hrsz. szántóra 104 kor., 1435, 1436 hrsz. kaszáló és erdőre 256 korona, 1962, 1963 hrsz. szántó és kaszálóra 59 korona, 2539 hrsz. szántóra 125 korona, 2905, 2906 hrsz. kaszáló és erdőre 85 korona, 3034, 3035 hrsz. kaszáló és erdőre 55 korona kikiáltási árban, továbbá Szakács János Lidit a toroczko-szent-györgyi 418 sz. tjkvben A + 3067, 3070, 3071, 3072, 3073, 3074, 3075, 3076, 3078, 3079, 3080, 3081, 3083, 3084, 3085, 3086, 3087, 3089, 3090, 3091, 3092, 3094, 3096, 3097, 3100, 3102, 3103, 3104, 3105, 3106, 3109, 3110, 3111, 3112, 3113, 3114, 3116, 3120, 3122, 3125, 3126, 3098, 3077, 3099, 3082, 3088, 3093, 3095, 3101, 3115, 3123, 3069

Hrsz. a. felvett ingatlanokból megillető $\frac{1}{100}$ rész. jutalékára 35 korona 30 fillér kikialtási árban az alábbi feltételek mellett ezenmel újabban elrendeltetik.

Az árverés megtartására újabbi határnapul **1902. évi április hó 9-ik napjának d. e. 9 órája** tűzetik ki Toroczkó Szt.-György község házához.

A kir. jbiróság, mint tkvi hatóság.

Alsó-Jarán, 1902. január 9-én.

Butka

159

kir. albiró.

351—1902.

végrh. szám.

Arverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirre teszi, hogy a tordai kjbir. II. V. 1572/98 és a kolozsvári kir. járásbírósnak 1898 évi Sp. I. 645 számú végzése következtében id. Sipos Gábor ügyvéd által képviselt magy. francia bizt. társaság javára Flachbart Károly ellen 78 kor. 32 fill. s jár. erejéig 1898 évi június hó 2. n. foganatosított kielégítési végrehajtás után lefoglalt és 1292 kor. 08 fillre becsült következő ingóságok u. m. bolti vasáru cikkek és teljes bolt berendezés nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a tordai kir. járásbírósnak 1898-ik évi VII. 1572/98 és V. II. 491/99 számú végzése folytán 78 kor. 32 fill. tőkekövetelés, és járuléka erejéig Tordán alperes üzlet helyiségében leendő eszközzésre **1902. évi ápr. 16 napjának d. e. 8 órája** határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le és felül foglaltattak s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120 §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Tordán 1902. márcz. 10 napján.

Germán

149

kir. bírósági végrehajtó.

Sz. 5024—901

tkvi.

Arverési hirdetmény

A topánfalvi kir. járásbírósnak mint telekkönyvi hatóság által közzé tétetik, hogy az Albina takaréks. és hitelintézet végrehajtónak Petric Dumitru végrehajtást szenvedő elleni 378 kor. 98 fillér tőke ennek és pedig 41 kor. 22 fillér után 1896 december 1-től, 41 kor., 22 fillér után 1897. június 1-től, 41 kor. 22 fillér után 1897. december 1-től, 41 kor. 22 fillér után 1898 június 1-től, 41 kor. 22 fillér után 1898. december 1-től, 41 kor. 22 fillér után 1899. június 1-től, 41 kor. 22 fillér után 1899 december 1-től, 41 kor. 22 fillér után 1900 június 1-től, 41 kor. 22 fillér után 1900. december 1-től, 8% kamatai továbbá 24 kor. 22 fillér biztosítási díj tőke és ennek és pedig 3 kor. 46 fillér után 1895 január 1-től, 3 kor. 46 fillér

után 1896 január 1-től, 3 kor. 46 fillér után 1897 január 1-től, 3 kor. 46 fillér után 1898. január 1-től, 3 kor. 46 fillér után 1899. január 1-től, 3 kor. 46 fillér után 1900 január 1-től, 3 kor. 46 fillér után 1901. január 1-től járó 8% kamatai és 17 kor. 40 fillér költség behajtása végett a topánfalvi kir. járásbírósnak területéhez tartozó Ponorel község 149 számú tjkvben A + 2 rdsz. 1604, 1605 hrsz. ingatlan 5 kor., 3 rdsz. 1619, 1620 hrsz. ingatlan 27 kor., 4 rdsz. 1845 hrsz. ingatlan 3 kor., 5 rdsz. 1851, 1852, 1854, 1856, 1857, 1858 hrsz. ingatlan 504 kor., 6 rdsz. 1867, 1872, 1874, 1877 hrsz. ingatlan 24 kor., 7 rdsz. 1869 1886 hrsz. ingatlan 123 kor., 8 rdsz. 1906, 1907 hrsz. ingatlan 66 kor., 10 rdsz. 2230 hrsz. ingatlan 20 kor., 11 rdsz. 2239, 2240 hrsz. ingatlan 27 kor., kikiáltási árban tartozékaikkal együtt Ponorel község házában megtartandó nyilvános bírói árverésen **1902 évi április hó 30-ik napjának d. e. 10 órakor** a becsáron alól is a becsár 10%-nak a bírói kiküldött kezébe leendő előleges letétele mellett elfognak adatni.

Vevő a vételárnak felét 30 nap alatt másfelét az árverés jogerőre emelkedésétől számítandó 45 nap alatt és ugyanazon naptól számítandó 5% kamatokkal együtt a topánfalvi kir. adóhivatalnál 39425—881 évi Igazságügyi miniszteri letéti szabályrendelet értelmében lefizetni.

E hirdetményenyl kibeszátott árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen telekkönyvi hatóság és Ponorel község előjáróságánál tekinthetők meg.

Az árverési költségek 30. koronában állapítatnak meg.

Az elrendelt árverés a ponoreli 149 számú tjkvben feljegyzendő.

Kir. járásbírósnak mint tkvi hatóság Topánfalván, 1901. évi decz. 26 án.

Bersan

kjr. albiró.

148

Sz. 166—1901.

tkvi.

Arverési hirdetményi kivonat.

A magyar takarékpénztárak központi jelzálog bankja részvénytársaság végrehajtónak Popa Mária Szimion Todorné végrehajtást szenvedett elleni végrehajtási ügyben a kérelem következtében a végrehajtási árverés 43 kor. 25 fillér tőke ebből 8 kor. 65 fill. 1899 november 1-től 17 kor. 30 fillérnek 1900 május 1-től 17 kor. 30 fillérnek 1900 november 1-től járó 7% kamatai 1% bírság 18 kor. 80 fill. végrehajtási már megállapított valamint a jelenlegi költségeknek kielégítése végett az 1881. évi LX. t.-cz. 144 §. alapján és a 146 §. értelmében a tordai kir. törvényszék és az alsó járai kir. jbiróság területén levő a magyarosági 7 számú tjkvben felvett ingatlanára és pedig az A + 1 rend 10/1, 10/2 hrsz. ingatlanra 342 kor., a 2 rdsz. 193 hrsz. ingatlanra 14 kor., a 3 rdsz. 205 hrsz. ingatlanra 82 kor., a 4 rdsz. 212 hrsz. ingatlanra 22 kor., a 5 rdsz. 316 hrsz. ingatlanra 14 kor., a 7 rdsz. 432 hrsz. ingatlanra 18 kor., a 8 rdsz. 439, 440 hrsz. ingatlanra 36 kor., a 9 rdsz. 522 hrsz. in-

gatlanra 7 kor., a 10 rdsz. 617 hrsz. ingatlanra 85 kor., a 11 rdsz. 679, 680 hrsz. ingatlanra 50 kor., a 12 rdsz. 795 hrsz. ingatlanra 65 kor., a 13 rdsz. 803, 807 hrsz. ingatlanra 166 kor., a 14 rdsz. 823 hrsz. ingatlanra 8 kor., a 15 rdsz. 917 hrsz. ingatlanra 18 kor., a 16 rdsz. 935 hrsz. ingatlanra 155 kor., a 17 rdsz. 1057, 1059 hrsz. ingatlanra 36 kor., a 18 rdsz. 1098 hrsz. ingatlanra 11 kor., a 19 rdsz. 1130 hrsz. ingatlanra 7 kor., a 20 rdsz. 1185 hrsz. ingatlanra 7 koronában ezennel megállapított kikiáltási árban a következő feltételek mellett elrendeltetik.

Az árverés megtartására határnapul **1902. évi május hó 16 napjának d. e. 9 órája** tűzetik ki Magyaroság község házához.

Ezen árverésen a fentt körülirt ingatlanok a kikiáltási áron alól is elfognak adatni.

Árverezni szándékozók tartovnak az ingatlanok becsárának 10%-ot készpénzben vagy az 1881. évi november 6-án 3833 sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8 §-ában megjelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezébe letenni, a magyar takarékpénztárak központi jelzálogbankja részvény társaság végrehajtató kivételével a mely bánathézn letétele nélkül is árverezhet.

Kir. jbiróság mint tkvi hatóság.

Alsó-Jára, 1902. január 27.

Butka

kir. albiró.

154

329—1902

végrh. szám.

Arverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirre teszi, hogy a tordai kir. törvényszéknek 1901. évi 3021 számú végzése következtében Dr. Mangold Ármán ügyvéd által képviselt Klein Lipót javára Grünberger Mór ellen 114 kor. 50 fill. s jár. erejéig 1901 évi augusztus hó 14 én foganatosított kielégítési végrehajtás után felül és lefoglalt és 1370 korra becsült következő ingóságok u. m. házbutorok, férfi rubák, bolti berendezések, ruha szövetek, gombok és ágynemű nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a tordai kir. járásbírósnak 1901. évi VI. 487/2 számú végzése folytán 114 kor. 50 fill. tőkekövetelés és járuléka erejéig Tordán, alperes lakásán és üzlethelyiségében leendő eszközzésre **1902 évi ápr. hó 8 napjának d. e. 8 órája** határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le és felül foglalták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, jelen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 102 §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Tordán, 1902. február 26-án.

Germán

kir. bírósági végrehajtó.

151

Sikerült

s már megérkezett!

Budapestről a Lipót köruton egy elsőrangú férfi és női divatruházat megvenni, a melyet tekintettel a közeledő húsvéti ünnepekre czélgünk beszerzési árban a helyszűke miatt alant jegyzett árakban eladja a

Párisi

Nagy áruházunkba.

Árjegyzék:

Férfi gallérok 5, 10, 12, 15 kr.
Férfi kézelők színes és fehér 20, 25, 30 kr.
Férfi ingek 80, 90, 1. 1-50 krig.
Férfi cipők 40, 50, 70, 90, 1. 1-50, 2-10 frtig.
Férfi zsebkendők 4 krtól 50 krig.
10000 mr. férfi hazai gyapjú kelmék 70 krtól 5 frtig,
szőr szövetek 15 krtól 3 frtig,
selyem sálók 75 krtól,
selyem 2 szám paplan 3 frt 50 krtól,
bőr glasse kesztyűk 45 krtól 90-ig,
miderek rövid divatos fazon 1 frt.
s számos ezekre menő czikkok, melyeket itten föl nem sorolhatunk, ezen árak osak e hó végéig tartanak.

Tisztelettel

Dick Vilmos és Társa,

a Párisi Nagy Áruház tulajdonosa

Ujdonságok női és gyermek kabátok, gallérok és palettokban megérkeztek.

Alhambra

tudományos színház.

Mozgó- és művészi kivitelű vetített képek.

Ma, 1902. márcz. 30-án

A KORONA vendéglőben
szinre kerül:

1848

4 felvonásban, 56 képben. A budapesti Uránia tudományos színház rendezésű műsordarabja.

Végül be lesz mutatva „Makkai Zsigmond Otthon” az Alhambra tud. színház saját eredeti felvételei után több képben.

Belépő-díj: 1 korona.

Jegyek előre válthatók egésznap a „Korona” szállodában.

Kezdeté este pont fél 8 órakor.

A mélyen tisztelt közönség szíves pártfogását kéri

KIRÁLY PÁL,

az Alhambra tudományos színház igazgatója.

A kisbirtokosok orsz. földhitelintézete

kisebb birtokosoknak bekebelezés mellett ad hosszab, rövidebb törlesztési kölcsönöket.

Segélyét fennállása óta

23262

kölcsönvevő vette igénybe, kik összesen

73,407.300

kor. kölcsönt fizetett ki.

Az intézet kölcsöneinek természete és módzatai felől mindenkinek ad szívesen felvilágosítást.

Laptulajdonosok: **Nagy Albert, Füssy és Sztupjár**

Egyszerű levélbeli kérdésre mindenki kaphat utbaigazítást a a felek kérése az intézet mérsékelt díjért a kölcsönök bekebelezése és lebonyolítása körüli teendőket is elvégezteti, sőt a költségeket is előlegezi.

A kik e kölcsönök iránt érdeklődnek, forduljanak közvetlen az intézethez Budapest, Bálvány-utca 19. sz. a. 1-1 161.

1896-1901.

végrh. szám.

Arverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz, 102. § a értelmében eszennel közhírré teszi, hogy a Kolozsvár városi kir. járásbíróságnak 1900 évi Sp. I. 426/6 számú végzése következtében Sipos Gábor ügyvéd által képviselt Foncier biiztosító intézet javára Ferenczi Árpád ellen 335 kor. 34 fill. s jár. erejéig 1901 évi november hó 15-én fogatosított kielégítési végrehajtás útján felül foglalt és 917 korra becsült következő ingóságok u. m. házi butorok, széna, szekerek és lovak nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a tordai kir. járásbíróság 1901. évi V. 1023/1 számú végzése folytán 335 korona 34 fill. tökekövetelés, és járuléka erejéig Tordán alperes lakásán leendő eszközzésére **1902. évi április hó 5-ik napjának délelőtti 3 órája** határidőül kitűzetik és ahoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg. hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz.

107. és 108. § a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

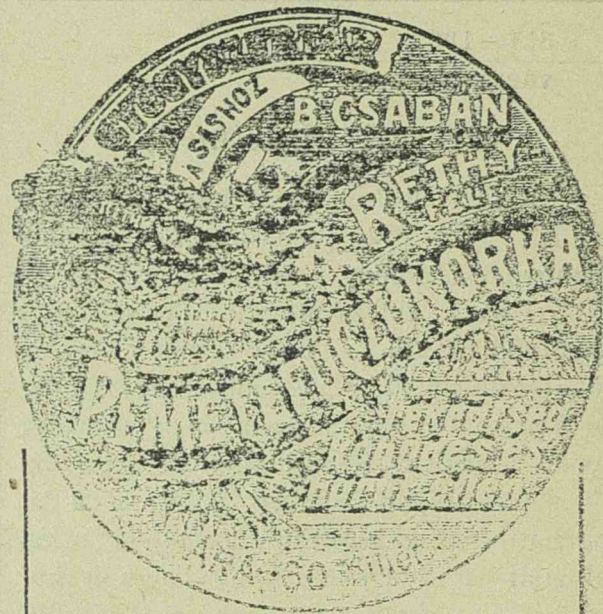
Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglalták azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 102. § értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Tordán, 1902. márcz. hó 2-án.

German

150

kir. bírósági végrehajtó.

Csak **Réthy** felét fogadjunk el. A valódi Réthy-féle pemetefűczukorka csak a készítőnél vagy az alábbi gyógyszerházakban apható: Tordán Gajzágó Róbert és Cs. Mike Márton gyógyszerházában Maros Ludas: Moldoványi Károly gyógyszerházában. Alsó Járán: Pálffy István gyógyszerházában 37 6

Uj Butortelep Kolozsvárt!

Erdélyrészi vevőim kényelmére Kolozsvárt, Szentegyház-ut 6. sz. alatt

BUTORTELEPET NYITOTTAM,

mely kizárólag stýlszerű, izléses és szolid készítményeimmel a legegyszerűbbtől a legdiszesebb kivitelig van ellátva.

Dus választék kész asztalos kárpitos butorok, decoratiók és egyéb berendezési tárgyakból.

Teljes lakberendezések vállalata szigorú stýlszerű kivitelben.

Lelkiismeretes, pontos kiszolgálás, mérsékelt szabott árak.

Kolozsvár, Fodor József,

Szentegyház-ut 6 sz. cs. és kir. udvari szállító,
Status épület. butorgyáros, kárpitos és díszítő.

Budapest,
V. Nádor-ut 2.

122 2-3

Az „ARANYOSVIDÉK” Husvéti melléklete.

Virasszatok és imádkozzatok.

Az élet bus, az élet szomoru,
Tövisből készül itt a koszoru.
Bolyongunk sivő pusztaságon át
Ködben, viharban mind tovább, tovább.
Utunkra csak egy kis csillag ragyog,
Virasszatok és imádkozzatok!

Körültünk minden rejtélyes, csodás,
Az élet, a halál, a változás.
Haragos hullám, rügyező faág,
Szerelem gyűlölet, csodák, csodák!
Mi céljuk? Miért vannak? mély nagy titok:
Virasszatok és imádkozzatok!

Végezzük és még alig kezdtük el,
A sors vihar, az ember csak pehely.
Ma fenn vagyunk és holnap odalenn,
Nem látjuk egymást többé soha sem.
Vagy láthat az, ki egyszer már halott?
Virasszatok és imádkozzatok!

Az elme véges, Isten végtelen.
Ő: az erősség, mi: a félelem.
Nem látunk át rejtelve fátyolán,
Vagy egykor, tul az életen, talán.
De majd ha ott kell állanunk, ha ott!?
— Virasszatok és imádkozzatok!

Endrődi Sándor.

A becsali tündér ajándéka.

Irta: Harmath Lujza.

Azoknak mondom el, akik talán még
nem tudnák, hogy a becsali tündérek or-
szága ott van az ég és a föld között s az
Ursten, mikor kiosztogatta népei közt a
teendőket, ezekre a kedves kis tündérekre
bizta a szerelmesek sorsát.

Jól is ment volna minden, nem is lett
volna baj belőle, ha a tündérek nem te-
szik meg kapusnak a kis Tündért, kinek
nem is tudott ellentállni senki földszülöttje.

Ha ott ment el egy-egy deli legény,
kikukkantott a kapu nyílásán s édes szívet
megnyerő hangon szólítottatta:

— Ne menj tovább, jöjj be hozzám
— puha karommal altatlak, forró csokom-
mal ébresztlek, ne menj tovább, jöjj be
hozzám.

Hát bizony hajlandó ember nem tud
ellentállani az ilyen édes, hívó szónak. Be-
ment az valamennyi, ha tudta is, hogy
oda vész.

Mert hát szép a tündér, csalogató.
Ezért is nevezték őket Becsalinak.

(A lepke is berohan a gyertyalángba,
pedig tudja, hogy odavész — meghal.)

Ezek a balandó ifjak is vakon, és
nélkül rohantak a szép Tünde után s el-
felejtették érte apjukat, anyjukat, sőt azt
is, akinek ezerszer esküdtek örök hűséget.
Talán a menyországot is meglopták volna
egy csókjáért, úgy elbódította, a fejüket.

(Ebben az időben volt annyi hűtlen
férfi és öngyilkos leány a földön.)

Egyszer aztán amint ott áldogál a
kapu előtt egy mély sóhajt hall a földről.

Mi lehet ez? . . . Szétnyitja a felle-
geket s lekukucsál a földre.

Egy ifju kezére, hajtott fővel sóhatoz;
„Istenem, istenem; mért nem adtál szárnyat,
Hogy átrepülhetném ez a távolságot!”

— Aha! — No várj, mindjárt más
durbul beszélsz te is! — s lekiáltott.

Miért busulsz rozsám?

— Mert nem láthatom, akiért epedek
Szeretek egy leányt és nagy távolság
választ el tőle? Sohasem is tudom áthi-
dalni.

— Sohse busulj, kedves rózsám, ha-
nem hamarosan jöjj el becsaliba, megvi-
gasztallak.

— Köszönöm jóságodat édes tündér
de az én szívem teljesen betölti egy, nincs
ott helye másnak. Vagy ő lesz enyém, vagy
senki, vagy vele élek, vagy érte meghalok.

A tündér egészen széthuzza a felle-
get, hogy jobban lássa ezt a csodabogarat.

— Valami bolond lesz, — gondolá —
mert a mostani felvilágosult emberek nem
igy gondolkodnak. Beszéljünk vele más
nyelven, ennek tudom, hogy ember fia nem
áll ellen.

Elővett egy nagy erszény pénzt s
megcsörgette.

Az ifju meg se mozdult, hanem csak
egyre sóhajtott, sóhajtott szomoruan.

— No már látom, hogy bolond — be-
szélt magában a tündér — mert még az
aranyborjunak is ellentáll. Azt hittem, rég
kiveszett ez a faj végképpen a földről!

S megvetéssel fordult meg s éppen
beakarta csapni a kaput, mikor tulfelől is
egy mély sóhaj üti meg kicsike füleit.

— Mi az ördög, csak nem bolondul-
tak meg mind az emberek? Mi baj van
megint? Ismét lyukat hasít a fellegen és
lekukkant.

Fényes palotába, jólét, gazdaság kö-
zepett egy szép leány kebléből szakadt fel
a sóhaj.

— No már látom, hogy kifordul a vi-
lág a sarkából s századokkal megyünk
visszafelé! — kiáltott fel. — Hej pedig de
sok bajunk volt akkor! Azok a nyavalygós
emberek otonútfélen dolgot adtak nekünk!
Inkább szeretem ezt a mostani nemzedé-
ket. Ennek se hazája, se országa s egy
marék pénzért nemcsak a földi, hanem
mennyei jussát is eladja.

Odakiált kíváncsian a szép leánynak:

— Ugyan bizony miért sírsz e nagy
gazdaság közepette?

— Szeretek egy ifjut és nem lehetek
az övé.

— Miért?

— Ő szegény és alacsony származásu
én gazdag és előkelő és szüleim nem egyez-
nek bele.

A tündér elkezdett kacagni, hogy a
könye kicsordult belé.

— Be ostobák az emberek! Miféle
gátokat emelnek maguk közé! S miféle
kicsinyes dolgokon törik meg boldogságukat:

S kacagott, kacagott, hogy csengett
belé tündérország.

A királynő éppen arra sétált kísere-
tével és megszólítja:

— Mit kacagsz olyan lelkezből kis
Tünde?

— Az emberek ostobaságát, felséges
királyné! Nagy az ő butaságuk! Osztályo-
kat állítanak fel, melyeket nem az ész
ural, hanem a születés. Mély sánczokat ás-
nak közül, hogy azt áthidalni csak úgy
lehessen, ha aranyból készítik az alapot.
Örült, bolond népség ez felséges királyné
rabjai az előítéletnek. Hallod-e ama szívet-
rázó sóhajokat?

— Igen. Honnan származik?

— Egy leánytól és ifjutól, kik habár
forrón, mélyen, igazán szeretik egymást,
mégsem lehetnek egymáséi az előítélet
miatt.

— Milyen ostobák! Mutasd őket? Hadd
lám.

Tünde a fellegekhez vezette a király-
nét és széthuzta a foszlányokat.

— Csakugyan igazad van! — szólt
a királyné — látom az előítélet rabjait.
Tudjátok mit? — szólt kíséretéhez — tré-
fáljuk meg azt a buta emberiséget: tegyük
őket boldoggá.

— Tegyük, tegyük! kiáltottak fel a tündérek.

— Ezennel megrendelem, hogy kettő itt álljon a kapuban és minden kívánságukat teljesítse.

Két kis fürge tündér vállalkozott rá.

Pár percz múlva mind a kétfelülről halatszik:

— Oh csak nála lehetnék!

— Legyen.

Alulról jajszó, felülről kacagás halatszott.

— Mi az? — kérdi a királyné, ki arra jött, hogy az eredményt lássa.

A tündérek nevetve beszélnek:

— Megadtuk a kívánságukat s mit értek vele? A leányt elvittük az ifjuhoz, amazz meg hozzá s így kikerülték egymást. Jobb lesz dicső királynő, ha leküldesz minket a földre, hogy elrendezzük a dolgukat ezek gyává, nem tudnak akarni.

— Ám legyen, menjetek.

A két tündér felült egy-egy napsugárra s hopp-hopp! ott voltak a földön.

Az ifju most is csak sóhajtott s a leány sirt, ritt.

A két tündérnép szétszította magát a szerelmesek között és elkezdtek munkájukat.

— Gyáva vagy! — suttogta az ifju fülébe az egyik. — Törj előre és bodítsd meg a világot, hidald át a mélységet, mely elválaszt tőle.

— Nincsenek aranyaim, felelt csüggedten az ifju.

— Eh arany! Az arany a buták fegyvere az ostobáké. Te más úton haladj! Van-e, ami az aranynál, a gyémántnál többet ér!

— Ilyen eszközt nem ismerek. A földi ember az arany előtt borul térdre.

— Nem igaz! Márványszobrok hirdetik az ész, a toll hatalmát, míg az aranynak még ti, az eltörpült emberiség sem emelt szobrokat soha. Ime vedd ezt ajándékul — szolt egy tollat tépve ki szárnyából — ezzel meghódítod ez egész világot. Ezzel oly magasra érhetsz, hogy többé nem látsz válaszfalat magad előtt s tied lesz mindaz, amire vágyol. Csak előre bátran előre, s hatalmas erővel dönts halomra az előítéleteket!

Ezzel magára hagyta az ifjut, hogy most már végezze önnön erejéből küldetését, ő megvilágította előtte az utat.

Tul a másik tündér beszélt a leányhoz.

— Hallod e toll perczegését? Látod kiemelkedni a nagy tömegből? Látod-e a glóriát, mely körülveszi? Ime maholnap semmivé lesz a születés előnye, kell, hogy felemelkedj hozzá, vagy ő szálljon le hozzád?

És jöttek a népek, babért hozva kezükben, hogy koszorút fonjanak az ifju feje körül és jöttek a hatalmasok, hogy kikönyörögjék barátságát csuszó-mászók, hogy pártfogását kérjék.

— Nem kell babér, mert még élni vágyom — szolt az ifju — s élő ember feje körül letépi az irigység a babért, ti meg — fordult a hatalmasokhoz — mit akartok? nem elég a hatalom, melylyel birtok, hogy a toll támogatásáért könyörögtek? Soha, sohasem adom bérbe a tündérek ajándékát. Minden arany piszkot hagy fő-

ségén. Nem, nem! Enyém a jövő, nem adom el tulözönlő érdekért, hagyjatok meg engem az én világomban.

A csuszó-mászókhoz nem is volt felelete, csak hideg megvetéssel fordult el tőlük.

Bosszút esküdtek ellene, tépték, szaggatták a nimbuszt, mely körül vette, de már oly magasra emelkedett, hogy e piszkos kezek nem érhatték el; nem tudtak ártani neki.

És most büszke önérzettel lépett kedves atyja elé és leánya kezét kérte.

Az atya megtisztelve érezte magát és boldogan adta rájuk áldását.

A lakodalmon a tündérek is ott voltak s mennyasszonyi ajándékul hoztak a szép leánynak boldog mosolyt.

És ez most is ott lebeg ajkán s talán ott marad örökké.

Feleségemhez.

Tavas van szivemben, sugaros tavasz van, Zordon tére hajlik bár életkorom. . . . Eddig csak fájdalmat hirdettem — panaszban; Most teljes könnyítést érzek sorsomon.

Mert édes valóság a legszebbik álmom: Folyton csak az öröm enyeleg velem; S mert egész mennyország az én kis világom, Mióta enyém vagy én szerelmesem.

Enyém vagy egészen, — enyém gondolatod; Enyém az érzés, mely szivedből fakad. . . A káprázatokkal nincs már semmi bajod, Most házi dolgokkal mulatod magad.

Uj élet sorodnak meg van nehéz gondja; Mert a küzdelemből te is részt veszel, — De egy pajkos tündér: *mosolyod* azt mondja: Most boldog vagy s mindig csak boldog leszel.

Nem fáraszt ki semmi; mindenütt jelen vagy. S mindenütt láthatom kis kezéd nyomát. Legyen a bajkicsiny, vagy legyen bármily [nagy: El nem oszlathatja lelked mámorát.

S mi a női szívek legszebb ideálja — A mely most még titkos, édes sejtelen — Lelked azt az időt oly epedve várja, Mikor *egy kis angyal* néked megjelen.

Ebben aztán majdan testesülve látod, A mi ábrándjaid kedves tárgya ma. S megszerzed magadnak azt a boldogságot, Melynek részese csak az *édes anya*

. . . Vajha a jó isten váltaná valóra, A mit szépek mutat a remény neked. S csapongván feléd a jókedv pillangója — Lásd mindig tündöklőn szépek az eget.

Nagy Albert

A bosszu.

Irta: Stern Kornél.

A durgazdag Sárközy Sándor pazarul berendezett termeiben csak úgy hemzsegett a fényes násznép, türelmesen várva azt a percet, amikor a haziur egyetlen,

gyönyörű szép leányát, Erzsikét oltár elé fogja vezetni a gyár ifju igazgatója: Futó Géza.

Ezalatt a gyáros dolgozószobájában kinos jelenet játszódott le.

Az ifju vőlegény izgatottan beszélt a kandallóra támaszkodva, míg jövődöbéli apósa megtörtén hallgatta az íróasztala mellett

. . . . Emlékszik-e, hogy mindegy husz évvel ezelőtt ön is, mint most én egy gyár igazgatója volt? Legjobb barátjával: Tusnady Kálmánnal, ki az ön pártfogása folytán lett a gyár pénztárosa, testvéri egyetértésben élt. Emlékszik-e? . . .

A gyáros csak mély sóhajjal válaszolt, a fiatalember könyörtelenül folytatta:

. . . . Emlékszik-e, hogy ön akkor jövedelmét tulhaladó módon élt; azt tette, mit tenni családos embernek legkevésbé volna szabad megtennie, a játék szenvedélynek áldozott; hogy egy ily játék alkalmával fél évi jövedelmét veszítette el? Emlékszik-e? . . .

Néma fejbolintás volt a felelet.

. . . . Emlékszik-e, hogy ugyanezen alkalommal, kétségbeesve a felett, hogy veszteségét kifizetni nem tudja, könnyes szemekkel panasolta el baját legjobb barátjának, Tusnady-nak? Emlékszik-e, hogy legjobb barátja, ki csekély jövedelméből csak óriási nélkülözések árán tudta nagyszámu családját fenntartani — ez a talpig becsületes ember, megtette azt, mit saját magáért meg nem tudott volna tenni; a reá bizott pénztárból vette ki az ön részére szükséges összeget, csak hogy legjobb barátjának, jóltevőjének családját megmentse. Emlékszik-e? . . .

. . . . S végül emlékszik-e, hogy mikor a szegény Tusnady egy váratlan pénztárvizsgálat alkalmával lélekszakadva rohant önhöz s kérte az önre bizott pénzt vagy legalább egy arról szóló elismervényt; emlékszik-e, mily könyörtelenül kergette ön ki legjobb barátját házából, hogy nevezte ezt gazembernek, sikkasztónak, holott ön egyedül volt az oka, hogy azzá lett. Semlékszik-e, mily részvétlenül hagyta önt, mikor legjobb barátja, ön miatt megbélyegezve, elvesztette állását s nagyszámu családjával kénytelen volt minden segítség nélkül elköltözni még abból a városból is? S tudja-e azt, hogy az, ki önt nevezte legjobb barátjának, távol minden ismerősétől, idegen helyen, évek hosszú során, nyomorgott egész családjával együtt s mikor már a sok nélkülözést sem teste, sem lelke nem bírta ki, három évig mint gyógyíthatatlan elmeteg tengette nyomorult életét; szerencsétlen neje pedig óriási fáradsággal tudta csak a maga s gyermekei részére megszerezni a mindennapi kenyeret, míg ön már akkor napról-napra gyarapodott? Tudja-e, hogy az a szegény ember végre is az örültek házában fejezte be sokat hánnyatott életét s mikor meghalt, nem tudta családja eltemettetni? S tudja-e, hogy annak a szerencsétlen embernek egyetlen életben maradt fia — én vagyok? . . .

Mint a villámütött ugrott fel Sárközy, egy pillanatig tétova szemekkel nézett Futó Gézára, majd ismét elfoglalta előbbi helyét, miközben ajkai néma megadással rebegték: *Megbűntetem az atyák vétkeit a fiakban . . .*

A fiatal ember most már nyugodtabban folytatta.

„Mikor ezen események történtek, én már iskolás fiú voltam. Mikor atyám holtteste előtt sirva édes anyám elmondta családjunk ezen szomorú történetét, én gyermeki ésszel, de egy felnőtt ember elszántságával ott megesküdttem, hogy családjunk szerencsétlenségeért, annak okozóján bosszút fogok állani. Ez a fogadalom adott erőt arra, hogy tanulmányaimat nagy nélkülözések árán befejezem, s mint kész mérnök eljöttem abba a városba, mely boldogult atyám meg nem érdemelt gyalázatának színhelye volt. Megváltoztattam nevemet — a többi már úgy is tudja — és sikerült az ön kegyeibe bejutnom, nemcsak gyáranak igazgatását bízta ön reám, de ma van kitűzve az az óra, melyben az Ön leányát akarja reám bízni.“

„Most ültött, uram, a leszámolás órája! Eskümet egy pillanatra sem feledtem el, s most fogom azt betartani. A nárszép már egynehány órája várakozik a termekben, s mily szégyen lesz az, ha majd Ön most kénytelen lesz kijelenteni, hogy az egybekelés elmarad! . . . Fájjó szívvel teszem Erzsikét valóban szívemből szeretem . . .“

Az ifju elhallgatott, s mély gondolatokba merült.

Siri csend uralkodott abban a szobában. Az öreg gyáros az íróasztalra borulva zokogott . . . csak a harmadik szobából hallatszott át néha-néha a boldog menyasszony csengő kacagása . . .

Géza felriadt. Óriási belső küzdelem tükröződött le arcáról . . .

Hirtelen felkiált: „Nem birom . . .!“

Majd az öreghez fordult: „Menjünk atyám, menyasszonyom vár . . .“

S míg az öreget karon fogva vezeti leánya szobája felé, magában fohászkodik: „*És bocsásd meg a mi vétkeinket, miként mi is megbocsátunk . . .*“

Érthetetlen szerelem.

Ira: dr. gróf Vass György.

Bátonyi Gázára nem lehetett ráismerni. Mintha kicserélték volna. Beszélgetés közben el-elszorakozott. Ilyenkor hasztalan kérdeztünk tőle valamit, nem felelt, vagy csak úgy találomra mondott igent, vagy nemet. Persze, hogy a legjobb barátait idegenítette így el magától; de én láttam, hogy ő szegény nem tehet róla, mert ilyenkor egészen más környezetbe képzelte magát és élénk fantáziájával egészen beleélté magát ebbe az álmodott, rózsás világba.

Egy alkalommal csaknem belém botlott az utcásarkon. Közömbösen dűnyögve tovább akart menni. Rászóltam:

— Géza! Én vagyok.

Rám se hederített. Oda mentem hozzá és karon fogtam. Csak most vett észre. Elővett egy költeményt és szó nélkül nyomta a kezembe.

— Hát ennyire vagyunk? — kérdeztem. Ő pedig mialatt olvasni kezdtem, ott hagyott a faképnél, mintha megfélekedett volna rólam.

A versből csak annyit tudtam kisé-

bízni, hogy az Istennőnek ében haja és sötét delejes szeme van. Megfigyelés alá vettem a fiút. Többnyire hallgatag volt, mint a ki sokat gondolkozik. Szerelemről ritkán beszélt, ő róla pedig soha.

De szeretett, úgy a hogyan egy rajongó, idealista szív szerethet, az bizonyos. Egy év múlva bekövetkezett a fátum. A delejes szemű Laura férjhez ment és — nem Géza vezette az oltárhoz. Szegény Géza! Nem panaszkodott egy szóval sem, sőt iparkodott derűt vinni környezetébe. De belül az a bolondos szív kintozta, gyötörte éjjel, nappal, úgy zakatolt fájdalmában.

Két tavasz múlt el azóta. A vén asszonyok nyara ismét a városba gyűjtötte az embereket. Első utam a „Kiki“ kávéházba vezetett. Ott volt a kaszírő trónusa mellett a mi törzsasztalunk, mely mellett egy zsenge írói gárda egymás irodalmi fogyatékságait méltatta.

Jó időben érkeztem. Csupa kedélyes képű barátom ülte körül az asztalt. Valóságos üdvölgéssel fogadtak. Csak Bátonyi Géza nem vett tudomást érkezésemről. És mégis, mikor letelepedtem melléje, mintha mindig ott ültem volna közöttük, e szavakkal fordult felém:

— Tudjátok mit? Gyertek fel hozzám egy snapszra.

Általános helyeslés követte szavait. Hátvédnek csatlakoztam a menethez. Kis városban hamar haza talál az ember. Pár perc múlva már célnál voltunk. A következő percek a meglepetés percei voltak számomra. Két hölgy fogadott bennünket. Géza bemutatott, de azt elfelejtette megmondani, hogy kiknek. Ugy látszik, ezt már nekem kellett kitalálni. A gárda feszültenül otthonosan érezte magát és természetesen találta, hogy Géza vaniliát töltgessen, a hölgyek pedig kocczintgassanak. Én megfigyelés alá vettem Éva leányait. Az egyik harminczöt évesnek látszott az egykori szépség némi nyomaival. A másikat huszonöt esztendősen becsültem és határozottan találtam. Sötét haj, érdekes halvány arc és ami a legszebb volt rajta, vagy jobban mondva, a miről Géza delejes szemű ideálja jutott eszembe, a kissé keleties metszésű sötétben égő szempár. E mellett látszott rajta az önérzet, hogy ő itt a királynő, a kinek mindannyian hódoló rabszolgái kell, hogy legyünk.

Mikor tapasztalataimat összegeztem és a legkülönösebben mérlegeltem az okot, hogy mit is kereshetnek ezek Gézával, tekintetem a falra esett, mely legnagyobb bámulatomra tele volt aggatva koszorúkkal, hervadt bokrétaikkal, virágkosarakkal és szalagokkal, valamennyien dátum és egy színházi csillag neve: Zsozsó.

Meglepetésemről felrántott a delejes szemű királynő:

— Látja ez szép volt magától, hogy végre eljött. Persze most is csak a Géza kedvéért, úgy hallottuk, hogy nem igen szeret . . .

— Igen kérem, azaz hogy . . . én nem is tudom, hogy . . . hogy hol is vagyok voltaképpen? . . .

Általános kacaj.

Most kezdtem eszmélni. Tehát nem Gézával vagyunk, hanem Zsozsónál. Azt már magamtól is kitaláltam, hogy a kettő közül melyik Zsozsó?

— Se baj pajtás, igyál egy vaniliát! — szólt Géza felém nyújtva egy békitő boharat.

— Jó, de előbb számolunk — azszál félre hívtam az ablak fölkébe.

Szemrehánó hangon kezdtem:

— Hát már megint egy igazi szerelem?

— Nem már megint, hanem még mindig az — felelte ő a leghatározottabban.

— Hogyan hát ez az ében haj, delejes szem? Mi?

Géza felkaczagott:

— Csak nem gondoltod talán, hogy szerelmes vagyok Zsozsóba?

— Ez még nem felelet — mondtam majdnem fagyosan.

— Nem? De az ugyebár felelet, ha azt mondom, hogy Zsozsó nagyon hasonlít ő hozzá? Nézd csak az a szem, az a nézés, mintha csak az ő lelkében olvasnék. Látod most lenéz, most csábit . . . most kegyetlen . . .

— Jóságos ég! Géza te beteg vagy.

Csaknem öntudatlanul mormogta:

— Beteg, beteg. Hiszen azért gyógyítottam magamat.

Most már részvétellel néztem rá. Megbántam, hogy felszakítottam a régi sebet. Megkísértem jóvá tenni a hibát.

— Géza, Géza — szóltam csendesen.

Már késő volt. Nem hallott, nem felelt.

— Géza. Isten veled, én megyek innét.

Megfogtam a karját. Kezet akartam szorítani evvel a beteg emberrel, de ő nem tudott róla semmit. Elmerült egészen gondolataiba. Isten tudja hová, talán rohanó patak melletti kis fehérházba képzelte magát, vagy a homokos róna tűnő délibábja mellé? Itt már nem segíthettem semmit.

— Hölgyeim és uraim — fordultam a zajos társasághoz — ajánlom magamat.

Hosszas bucsu következett. A gárdában volt annyi tapintat, hogy utánnam jött. Csak Géza maradt ott, az ablaknál. Az utcáról még integettünk neki, de az is kárba veszett.

A lélektanilag különös idyl már két éve tartott. Egy langyos augusztusi est kint érte őket a százfenesi uton. Lassan haladtak karontogva az akácok felé. Zsozsó törte meg a csendet:

— Nincs örületesebb, mámorosabb valami a viszonzott szerelemnél.

Géza megrázkodott és mintha oltalmat keresett volna ösztönszerűleg még közelebb vonta magához a szép syrént. Igéző volt az esti némaság. Csak a prücskök ezrei felelgettek egymásnak mondott csiripeléssel. A fordulónál már ezt sem hallották. A kis démon kérdő pillantással nézett fel lovagjára sötét delejes szemeivel. Lázás, végtelen csókkal felelt az ifju . . . Egy öreg akác másod virágzásának tiszta fehér pelyheit hintette rájuk.

— Géza, Gézám! Mond, tudtál-e mást is így szeretni?

Géza elgondolkozva mormogta, mintha más valakinek felelne.

— Nem . . . nem hiszem . . .

Zsozsó tovább ostromolta, mint a kinek jó kártyája van és nem fogadja el a

megadást, hanem végig akarja játszani a parthiet.

— Esküdj meg, hogy nem szeretted ennyire senkit.

Géza nem felelt. Belebámult a megszűnésbe olyanszerű kifejezéssel, mintha a lenyugvó napot akarná visszatéríteni. Zsozso bosszusan fakadt ki:

— Géza, te nem szeretted soha! — majd egy kínos csend után hozzá tette: hüvös van, menjünk haza.

Egész uton egy szót sem váltottak. Söt Zsozso a bucsunál is hideg volt és előkelő. Géza mintha semmi különös sem történt volna annyit mondott:

— Holnap öt órákor.

Zsozso másnap Milánóba utazott egy vaskereskedővel.

A város pletykája hamar utól érte. Rohantam fel a fiúhoz. Nem találtam ott hon. A másik perczben már Zsozso lakásán voltam, Zsozso nővére nyitott ajtót. Némán mutatott, a belső szobába. Géza ott ült a karosszékekben, kezében egy arczképet szorongatva. Megszólítottam. Semmi válasz. Tágra meresztett szemekkel bámult ki az ablakon. Oda hajoltam az arczkép fölé. Felismertem az ében hajut, a dalejes szeműt — az igazit

Szegény beteg barátom érthetetlen maradt előttem. Csak egyet értettem meg, azt, hogy tulságosan tudott szeretni. A szép syrén csak a lelket tartotta benne, azután elrepült. Elszorult a szívem. Nem nézhettem tovább. Csak nem futva értem az utcára. Az őszi szél sárguló ákáczeveleket sodort be a nyitott ablakokon...

A méltóságos asszony.

Irta: **Somogyi Endre.**

A nagy Zsuzsa, a széleshátú erős vázonszeléd, a ki valamikor nálunk szolgált, az ünnepeken otthon járt s elmesélte a dolgát az öreg tekintetes asszonynak.

Csak a kis lánán ült most is, a barna pokróczos kis lánán, a kemencze mellett, ott kávézott és onnan mesélt éppen úgy, mint cseléd korában, mikor paszulyt fejtett, vagy a lencsét szemelte délutánonként.

— Már talán tíz esztendeje, vagy több is, — mondta Zsuzsa — hogy elpártoltam innen. Hiszen tetszik tudni, a főzőmért kedvelt meg a szegény méltóságos ur, hogy sokat járt volt ide ebédre meg vacsorákra, mikor még itt lakott, úgy ismert meg.

Nem is voltam itt azóta csak egyszer, a méltóságossal lejöttünk volt ide egy nyáron, de azt is megbántam. Ezek itt irigyletek, hogy paraszt lány létemre a nagy urhos kerültem, mondtak is rám mindent, elneveztek uri Lórinak a bolondok, dehát mit csináljak ellene? Én ugyan nem bánom beszélgetek, mondtam akkor magamban s nem törődtem vélek.

De nem jöttünk le többet. Ott éltünk fent folyton csak Pesten, nyáron éppen fürdőbe jártunk, külföldi híres fürdőkre, meg

a felső vidékre. Nagyon esendes ember volt a méltóságos, okos ember volt, de nagyon csendes.

Azt mondta rá egyszer Kádár elnök ur, mikor egyszer nálunk volt, mert néha vagy négyszer egy esztendőben nagy vacsorákat kellett főzni s akkor többen hivatalosak voltak, azt mondta ez az elnök, aki mindig szeretett tréfálni:

— Ez a Bodó Lajos lassanként megöregedett, megkopaszodott és kuriai bíró lett.

Hát meg is öregedett a méltóságos és olyan volt, mint a gyermek. Csak a nagy mappákat szerette, meg a zongorát. Leterítette a nagy térképeket a földre, lehajolt mellé a szőnyegre s úgy tanulta őket, Hogy is tudta, lelkem, azokat az idegen földeket mind, mint akárcsak mi egy kis falut. Magyarázta is nekem őket mindig.

Látod Lóri, — mondta, — mert tetszett neki ez a nevezet s mindig is csak így hitt, látod, itt ezt a kis földet a tenyerem alatt? Hát ez éppen háromszor akkora, mint Magyarország.

A zogorával is így volt Nagyon szépen tudott zogorázni szegény méltóságos ur, nagyon szépen, ha jöttek fel fiatal emberek innen, vagy ha valamelyik bíró ur jött, minddig csak kérték, hogy zongorázzon. Zongorázott is, de legjobban szerette, ha csak én hallgatom.

Le kellett ülni a divánra s úgy hallgatni este felé, lámpagyújtás idejéig, a szürkületi homályban csak ott hajladozott, már látni is alig lehetett a zongora előtt, csendesen játszott, lelkem, azt hittem mindig, nem is tudja, biztosan el is felejté, hogy tán én is bent vagyok a szobában s ott ülök a diványon.

Pedig nem felejtette el, ha vége volt a zogorázásnak, csak nagyott kiáltott:

— Lóri, ne aludj! Gyujts lámpát beszélgessünk!

Mindent elmondott nekem, szeretett beszélgetni, a nagy pöröket is, instálom, bár én nem igen értettem, de leginkább az itthoni dologról beszélgettünk. Mindig jártak fel hozzá innen, ha valakinek valami baja volt, csak hozzá jött.

Néha mondta is tréfásan:

— Nem vagyok én követ, hogy mind csak hozzám jönnék! De mindig hozzá tette: De ki segítsen, ha az nem, aki szegény parasztból lett, mint én?!

Tett is mindekivel sok jót. Az egyik embert betette a vasúthoz, a másikat, Bató Mihályt is, meg Kövesdi Istvánt is, a postához, kit szolgána, kit altisztnek. Az urak gyakran jöttek, azokat is segítette, a fiatal jogászok meg éppen jártak. A Bernáth alispán ur fiát is ő vitte át a vizsgán mondta is:

— Na Lóri, ez is olyan számár am, mint az apja, még ebből is viczispán lesz egyszer, meglátod.

A mult tavasszal Bálint jött fel, Máté Bálint, a mostani uram. Szolga akar lenni a bíróságnál, azt kérte. Ez a Bálint még itthon is járt utánam, hisz tetszik emlékezni, jött volt ide is többször, dehát szegények voltunk, elmaradt a dolgunk.

Mikor elmegy Bálint, kijön a méltóságos, szegény igen nyughatatlan volt, sé-

tált le s fel a szobában, én éppen foldozgattam az ablaknál. Egyszer megáll előttem s azt mondja hirtelen:

— Tudod-e Lóri, mit akar Bálint?

— Mit? kértem.

— Hogy tegyem be szolgának, aztán tégedet elvesz, ha így egy kis álláshoz jut.

Nem tudtam mit szólni, a méltóságos csak folytatta.

— De ez nem lehet, Lóri, te már ne hagyj el engemet, ha ki is nevezik Bálintot.

Nagyon szomorúan mondta ezt a méltóságos, én meg úgy éreztem, mintha fogatnának.

— Nem lehet, hogy elmenj. Nézd én már az ősszel nyugalomba megyek, akkora falura költözünk, elveszlek téged, megesküszünk s te gondozóm leszel mindig.

Megfogta a fejemet, a tenyerét az álam alá tette s úgy nézett rám szeliden.

— Te jó nő vagy, Zsuzsa! mondta, én meg csak néztem rá csodálkozva s mint egy buta elkezdtem a sirást.

Amint most is sírok, ha eszembe jut. Mert ez így volt, tekintetes asszony lelkem, bizony csak így, akármit bár beszélhetnek.

Szegény méltóságos ur a nyár elején aztán igen beteg lett, hiába mentünk Karsbadba, nem használt, úgy hoztam vissza onnan csak betegen. Egyszer úgy júliusban mégis mintha megerősödött volna. Ki is járt mindenféle, kocsin s egyszer csak azt mondja egy délelőtt:

— Na. Lóri lelkem, most már menjünk már a paphoz! — Mosolygott hozzá, mint ahogy szokott csendesesen, mint ahogy az őszi falevél hull le a fáról. Elmentünk a kocsin az anyakönyvi hivatalba s bizony így házastársak lettünk.

Azt már talán tetszik tudni, hogy csak két hétig éltünk így együtt, akkor meghalt szegény méltóságos uram, az Isten nyugtassa meg haló porában is.

Mindenki úgy hitt: méltóságos asszony mikor már így magamra maradtam is. Bálint csak eljárógatott, nem volt nekem senkim más, hiába volt meg minden, egyedül élni nem tudtam. Mikor letelt az egy esztendő, most a nyár végén, megesküdtünk Bálinttal.

Bálint jó állásban van, a kurián szolgál jól keres. Egy szobát kiadunk bérlőnek, kettőből eladtam a sok butort, mert mire az nekem? Azt hagytam meg csak, ami-ben eddig is laktam. A sok könyvét, térképét az iskolának hagyta szegény, a zongorát meg a Hevessy kisasszonynak...

Már egészen besötétedett a kis szobában, a méltóságos asszony csak mesélt, a kis lánán a kemencze mellett, csak úgy, mint cseléd korában, mikor paszulyt fejtett vagy a lencsét szemelte.

Azután felállt, kendőjét az álla alatt megkötötte, a szoknyáját lesimitgatta.

— Na megyek már, mondta, mennyit is beszéltem. Csókolom a kezét tekintetes asszony lelkem, az Isten áldja meg.